

Περί του συμφώνου συμβίωσης (Εστία Πατερικών Μελετών)

Categories : [ΑΝΕΠΙΚΑΙΡΑ](#)

Date : Ιανουαρίου 31, 2016

Άμαρούσιον 11-01-2016

Ὡς Ἐστία Πατερικῶν Μελετῶν κατά τό παρελθόν χρονικό διάστημα δέν ἐπιθυμούσαμε νά ἀναμίξουμε τήν ἀσύλληπτη χαρά τῶν Δεσποτικῶν ἑορτῶν, τῶν Χριστουγέννων, πού εἶναι ἡ «Μητρόπολις» τῶν ἑορτῶν, κατά τόν ἱερό Χρυσόστομο, τῆς ὀκταήμερου Περιτομῆς τοῦ Κυρίου καί τῆς πανίερης ἑορτῆς τῶν Θεοφανείων, μέ τή «σιχαμερή» ἀπόφαση τοῦ «Ἑλληνικοῦ Κοινοβουλίου».

Ὁ ὀρθόδοξος ἑλληνικός λαός μας τίμησε αὐτές τίς ἅγιες ἑορτές μέ τή συρροή του στούς ἱεροῦς ἐνοριακοῦς ναοῦς καί τίς ἱερές Μονές καί προσέλαβε ἀντίδωρο τῆς ἀκτίστου Θείας Χάριτος ψάλλοντας ἱεροπρεπῶς «εἶδομεν τό Φῶς (τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ) τό ἀληθινόν, ἐλάβομεν Πνεῦμα ἐπουράνιον, εὐρομεν πίστιν ἀληθῆ, ἀδιαίρετον Τριάδα προσκυνοῦντες».

Κατέχοντες ὡς ἱερά παρακαταθήκη αὐτά τά πολυτίμητα θεῖα δῶρα τῶν Δεσποτικῶν ἑορτῶν ἀξιωνόμαστε νά ζοῦμε τή χαρά καί τήν εὐλογία τοῦ νέου ἔτους, τοῦ 2016. Μετά ἀπό τίς παρατεταμένες εὐλογίες τῶν θείων λειτουργιῶν τοῦ ἱεροῦ σαρανταλείτουργου καί μαζί μέ τίς κορυφαῖες πνευματικές λατρευτικές ἐμπειρίες τῶν Χριστουγεννιάτικων ἑορτῶν εἰσερχόμαστε στόν νέο ἐνιαυτόν τοῦ Κυρίου μέ μόνη ἀκλόνητη ἐλπίδα τή δική Του μοναδική καί ἀφειδώλευτη θεία Πρόνοια.

Θρηνεῖ καί ὀδύρεται ὁ Ἑλληνικός λαός γιά τήν ἐξοντωτική ἐναντίον του συμπεριφορά τῶν βουλευτῶν τοῦ Ἑλληνικοῦ Κοινοβουλίου, γιατί ψηφίζουν τά μνημόνια καί τίς ἀπάνθρωπες καί παράνομες περικοπές τῶν ἀποδοχῶν του. Στενάζει κάτω ἀπό τίς ἀβάσταχτες φορολογικές ἐπιβαρύνσεις. Ἡ αἰμοχαρής διάθεση τῶν κυβερνητῶν κατά τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ μας συνεχίζεται ἀκόμα καί στά πνευματικά.

Γιατί ἀσχολοῦνται καί μέ θέματα πού εἶναι ἀντίθετα μέ τήν κανονική φυσιολογία τοῦ ἀνθρώπου καί τά προαιώνια πιστεύματά του; Μήπως ἡ νόσος πού παραμονεύει στίς ὁμοφυλοφιλικές σχέσεις, τό AIDS, δέν δηλώνει τή φοβερή παράβαση καί παρακοή τοῦ ἐπηρμένου ἀνθρώπου; Ἡ Ἁγία Γραφή, τό βιβλίο πού ἔχει τή μεγαλύτερη κυκλοφορία σέ ὅλον τόν κόσμο ἐκφράζει τήν ἀληθινή σωματική καί ψυχολογική φυσιολογία τοῦ ἀνθρώπου ὡς εἰκόνας Θεοῦ καί ὡς τήν κορωνίδα ὅλης τῆς ἐν Τριάδι δημιουργίας.

Γι' αυτό και οι Άγιοί μας είναι άνυποχώρητοι και **αύστηροί όχι στά πρόσωπα τών όμοφυλοφίλων, αλλά στό άμάρτημά τους, στην πτώση τους.**

Έχουμε άναπτύξει κατά τό παρελθόν τά ψυχολογικά και παιδαγωγικά αίτια τής όμοφυλοφιλίας. Έχουμε άναλύσει γιατί ό ιερός Χρυσόστομος, τό στόμα του Άποστόλου Παύλου, τή θεωρεί **άσυγχώρητο άμάρτημα και λυσιώδες πάθος. Η προέλευσή του και ή βασική αίτία του βρίσκεται στην οΐηση, στην ύπερηφάνεια.** Η μεγαλύτερη άμαρτία διεπράχθη μέσα στον Παράδεισο. Ό Διάβολος υπό τήν μορφή του όφεως βρήκε μόνη της τήν Εΰα και τήν παρέσυρε πλήττοντας τόν έγωϊσμό της. Ό Θεός, τής είπε, σάς άπηγόρευσε νά φάτε από τόν καρπό του δένδρου αυτού γιατί, άν φάτε θά άποκτήσετε τή γνώση του καλού και του κακού. Θα άνοιχθούν τά πνευματικά μάτια σας και θά γίνετε σαν και Αυτόν. Τής μιλούσε σαν νά μήν ήθελε ό Θεός νά γίνουν μέ τή Χάρη Του όμοιοί Του. Διαβληθείσα ή Εΰα από τό Διάβολο παραβαίνει τήν έντολή του Θεού και μαζί και ό σύζυγός της ό Άδάμ. Θα μπορούσε, λέγει ό ιερός Χρυσόστομος, νά πει ό Άδάμ στή σύζυγό του: Μά τί έπαθες; Τρελλάθηκες; Άκουσες τό φίδι και δέν άκούς Αυτόν πού μάς έχει χαρίσει όλόκληρο τόν Παράδεισο; Όμως και αυτός άνώριμα φερόμενος πείθεται στή σύζυγό του, πληττόμενος ένδομύχως στον έγωϊσμό του και πέφτει και αυτός στην παγίδα. Αντί νά γίνουν σαν και Αυτόν, χάνουν τήν αυτοσυνειδησία τους, άρρωσταίνει τό αυτεξούσιο και όλος ό πνευματικός τους κόσμος μέ κορυφαία τήν άμαύρωση του ήγεμόνος νοϋ τους. Και όλα αυτά τά έπαθαν γιατί πρόσεξαν τό κτίσμα, τόν όφι και όχι τόν κτίσαντα. Η έπαρση σ' όλο τό καταστροφικό μεγαλείο της. Αυτή άκριβώς είναι **ή βάση του σοδομισμοϋ, ή ύπερηφάνεια.**

Ό Άπόστολος Παϋλος στέκεται πολύ στή ρίζα του άμαρτήματος, πού είναι ό έπάρατος έγωϊσμός τών πρωτοπλάστων, πού χωρίς τό Θεό έσπευσαν στην προτεινόμενη από τόν όφι ίσοθεία.

Αυτή ή άνευ Θεού δημιουργηθείσα διάθεση κατάκτησης ίσοθείας κληροδοτήθηκε από τό ζευγος τών πρωτοπλάστων στά τέκνα τους και σ' όλο τό ανθρώπινο γένος.

Έπέτρεψε τότε ό Θεός, σχολιάζει ό ιερός Χρυσόστομος, τόσο ό Άδάμ όσο και ή Εΰα νά χάσουν τήν έξαίρετη παρθενικότητα πού ζούσαν μέσα στον Παράδεισο και χάρουνταν για τήν παρουσία του ενός πλησίον του άλλου και συνεργάζονταν περιποιούμενοι τά πάντα μέ τήν εύλογία του Θεού. Βγαίνοντας από τόν Παράδεισο συνήλθαν σαρκικά, απέκτησαν τέκνα και μέσα στον ταπεινότερο βίο και στά όσημέραι άναφόμενα προβλήματα, ένεθυμούντο τή ζωή του Παραδείσου, τή νοσταλγοϋσαν και ταπεινωμένοι από τήν σοβαρή πτώση τους προσπαθοϋσαν νά ζουν, όσο μπορούσαν και όσο πιά καταλάβαιναν κατά Θεόν.

Περιορίστηκε ή διάθεση κατάκτησης ίσοθείας. Μέ τήν πάροδο του χρόνου ή πτωτική ροπή μεταδιδόταν από γενιά σε γενιά. Πάντοτε υπήρχε ό σπόρος τής οίήσεως, πού

αύξανόταν ανάλογα και μέ τη βούληση έκαστου και τίς επιρροές του περιβάλλοντος. Ίσχυρίζεται ο Άπ. Παῦλος, ότι όταν ἔφθασαν νά ξεχνοῦν τόν ἀληθινό Θεό και νά θεοποιοῦν τά κτίσματα, **«παρέδωκεν αὐτούς ὁ Θεός εἰς ἀδόκιμον νοῦν, ποιεῖν τά μή καθήκοντα»** (Ρωμ. 1,28) μέ ἀποτέλεσμα νά μήν ἱκανοποιοῦνται μέ τόν ἀπλό συζυγικό ἐρωτικό βίο. Λόγω τῆς ἀλαζονείας τους και λόγω τῆς λατρείας τῶν κτισμάτων ὁ ἀδόκιμος νοῦς ἐξετράπη σέ ἄλλες ἐρωτικές ἐπιλογές, τίς σοδομικές.

Ἡ παραχωρηθεῖσα ἀπό τό Θεό συζυγική ἐρωτική ἡδονή μετετράπη σέ καύση τοῦ ἐνός ἀνδρός πρὸς τόν ἄλλο, ὅπερ ἀποτελεῖ και τή χειρότερη αἰσχύνη και ἀσυγχώρητο πάθος. Μόνο μέ τή μετάνοια θεραπεύεται ὁ ἀδόκιμος νοῦς και μπορεῖ νά θεραπευθεῖ και ἡ ὁμοφυλοφιλία.

Ἀνατρέχοντας στό παρελθόν, στήν ἑλληνική Ἱστορία μας ψάχνοντας γιά ἐρεῖσματα ἐλπίδας, σταματήσαμε στό τεράστιο ἀνθρωπιστικό θεολογικό, πολιτιστικό, νομικό και ναοδομικό (Ἁγία Σοφία) και σέ ὅλα τά ἐπίπεδα τῆς Βυζαντικῆς αὐτοκρατορίας ἐκτεινόμενο ἔργο τοῦ Ἰουστινιανοῦ. Ἐκτός τῶν πολλῶν Ἰουστινιάνειων οἰκοδομημάτων και στήν ἱστορική Ἀθήνα και σέ ἄλλες πόλεις τῆς Ἑλληνικῆς ἐπικράτειας και ὄχι μόνο, βρήκαμε ἀνάμεσα στίς 167 Νεαρές του, τήν 141η μέ ἐπικεφαλίδα «Ἰνδικτον Κωνσταντινουπολίταις Ἰουστινιανοῦ περί ἀσελγαινόντων». Οἱ Νεαρές ἀποτελοῦσαν νόμους τοῦ κράτους πού ρύθμιζαν ὀλόκληρη τή ζωή σέ μιά εὐνομούμενη αὐτοκρατορία. Ὁ Ἰουστινιανός κυβέρνησε ἐπί 38 ἔτη και κατέλιπε τή σφραγίδα τῆς προσωπικότητός του. Κατά τόν βιογράφο του Προκόπιο ζοῦσε πολύ ἀσκητικά, νήστευε ἐπί διήμερα και κοιμόταν ἐλάχιστα ἐργαζόμενος ἀκατάπαυστα και δεχόμενος σέ ἀκρόαση ὅποιονδήποτε τό ζητοῦσε.

Ἀξιοπρόσεκτη λοιπόν ἡ 141η Νεαρά του, κατά τήν ὁποία γίνεται σαφέστατη κυβερνητική προτροπή στους ἀσελγαίνοντες (ὁμοφυλόφιλους ἢ σοδομιστές) νά φροντίσουν νά τακτοποιήσουν τόν ἑαυτό τους ἀπό ἕνα τόσο ὀλέθριο και διαστροφικό πάθος πού οὔτε και στά ἄλογα ζῶα δέν συναντᾶται. Ἐπισημαίνεται ἐπίσης ὅτι «μέχρι και τοῦ νῦν ἐκείνη ἡ γῆ (τῶν Σοδόμων) πυρί ἀσβέστῳ κατακαίεται.

Ἐχει πολύ φιλόανθρωπο χαρακτήρα αὐτή ἡ «Νεαρά» αὐτός ὁ νόμος, ἀφοῦ παρακαλοῦνται ἀπό τήν αὐτοκρατορική αὐλή οἱ σοδομιστές νά ἐπισκεφθοῦν τόν Πατριάρχη και νά ζητήσουν τρόπο μέ τόν ὁποῖο θά ἀποβάλουν αὐτό τό τόσο σιχαμερό πάθος. Ἐκφράζει ἐπίσης ὁ αὐτοκράτορας διά τῆς Νεαρᾶς τήν ἀνησυχία του, ἐάν δέν θεραπευθεῖ αὐτό τό σοβαρό μόλυσμα στήν εὐρύτερη κοινωνία, μήπως ξεσπάσει ἡ δικαία ὀργή τοῦ Θεοῦ και συμβεῖ παραπλήσια παραδειγματική τιμωρία, ὅπως στά Σόδομα.

Ἡ τεράστια διαφορά μέ τούς σημερινούς κυβερνητές εἶναι, ὅτι βρίσκονται στήν ἀντίθετη ἀκριβῶς νοοτροπία μέ τήν τότε αὐτοκρατορική διοίκηση τοῦ 6ου μ.Χ. αἰῶνος. Φιλοσοδομική ἢ σημερινή νοοτροπία, ἀντισοδομική ἢ παρελθοντική. Θά εἶναι

ἄκρως ἀφελές νά καυχῶνται οἱ ἑκατόν ἐνενήντα τρεῖς βουλευτές πού ψήφισαν στό ἑλληνικό κοινοβούλιο ὑπέρ τῶν σοδομιστῶν. Οὐσιαστικά καί ἐγλωτιστικά ψήφισαν θεσμικά τήν καταστροφή τους. Ὅσάκις ζητήσαμε νά παρακολουθήσουμε συνεδριάσεις τῆς Βουλῆς ἢ δέν μᾶς δόθηκε ἄδεια εἰσόδου ἢ μᾶς δόθηκε μετά ἀπό σοβαρή ἔρευνα τῶν στοιχείων μας. Οἱ σοδομιστές βρέθηκαν «τυχαῖα» στά θεωρεῖα τῆς Βουλῆς καί πανηγύριζαν μέ φιλήματα ἀναμεταξύ τους τή νίκη τους;

Ἐμεῖς πάντως ὡς Ὁρθόδοξοι πιστοί ἔχουμε στέρεη βάση. Ὅλα τά ἐτοιμασμένα ἢ ἀναφυόμενα καταστροφικά σχέδια τῶν ἀντιχριστῶν κατά τῆς Ἐκκλησίας μας δέν μᾶς τρομάζουν, γιατί ὁ ἴδιος ὁ Χριστός, ἡ Κεφαλή τοῦ Σώματος τῆς Ἐκκλησίας μᾶς ἔχει διαβεβαιώσει ὅτι **«πύλαι Ἄδου οὐ κατισχύσουσιν Αὐτῆς»**.

Αἰῶνες πρὶν καί μόνο ἡ ξύλινη ράβδος τοῦ Μωυσῆ διέταμε τήν Ἐρυθρά θάλασσα, σχηματίστηκε διάδρομος ξηρᾶς, πέρασαν θαυματουργικῶς οἱ Ἰσραηλιῖτες στήν ἀντίπερα ὄχθη τῆς καί δέν κατάφεραν οἱ Αἰγύπτιοι νά τοὺς σταματήσουν, νά τοὺς συλλάβουν καί νά τοὺς ἐπαναφέρουν στή σκλαβιά τῆς Αἰγύπτου. Τά ἄρματα τῶν Αἰγυπτίων μέ τοὺς ἀναβάτες τους καταποντίστηκαν, ὅταν ἡ ξερὴ ἀλλά θαυματουργική ράβδος τοῦ Μωυσῆ ξαναχτύπησε τήν Ἐρυθρά καί μέσα στά νερά τῆς πνίγηκαν οἱ Αἰγύπτιοι. Ἀνενόχλητοι οἱ Ἰσραηλιῖτες προχώρησαν πρὸς τή γῆ Χαναάν, τῆς ἐπαγγελίας.

Ἡ θεία Λειτουργία εἶναι γιά μᾶς συνεχῆς ἐμπειρία διάβασης ἀπό τή στεναχώρια τῆς κοσμικῆς ζωῆς πρὸς τήν αἰώνια ζωή τῆς Βασιλείας τῶν Οὐρανῶν. Τό θαῦμα τῆς διαβάσεως ἀπό τή σκλαβιά τῆς ἀμαρτίας στή γῆ τῆς Ἐπαγγελίας συνεχίζεται μέ νέο θαυματουργικό τρόπο μέ τό Μυστήριο τῆς Θείας Λειτουργίας.

Ἡ Ἑστία Πατερικῶν Μελετῶν λόγω τῶν ἀκαταπαύστων δεινῶν πού βρίσκουν τό λαό μας καλεῖ ὅλους τοὺς ἐν Χριστῷ ἀδελφούς καί τίς ἐν Χριστῷ ἀδελφές σέ μετάνοια ἐνώπιον τοῦ Κυρίου. Ἐπικαλούμαστε τίς πολλές πρεσβεῖες τῆς Κυρίας Θεοτόκου ἢ ὅποια ἀγαπᾷ καί προστατεύει τό γένος τῶν ἀνθρώπων. Εἰδικῶς μάλιστα προστατεύει τό Ἑλληνικό γένος καί τό ἔχει ἀποδείξει μέ τά θαύματά Της κατά τή μακρά ἱστορική διαχρονία του. Ἡ Παναγία μπορεῖ νά βοηθήσει νά ἔχουμε σωστή, ἀληθινή καί βαθειά μετάνοια, ὥστε νά καθαρῶνται ὅλη ἡ κόπρος τῶν συσσωρευμένων θανασίμων ἀμαρτημάτων. Καί οἱ λοιποὶ Ἅγιοι τῶν ὁποίων λείψανα εἶναι διασκορπισμένα καί τιμῶνται σέ ὀλόκληρη τήν ἑλληνική ἐπικράτεια μποροῦν νά μᾶς βαθύνουν τή μετάνοια καί νά λαμπρύνουν τήν ἐπίγεια ἐν Χριστῷ ζωή μας μέ τοὺς πνευματικούς ἐν Χριστῷ θησαυρούς πού διαθέτουν ἀφθονοπάροχους ἀπό τά λαμπρά δώματα τῆς Βασιλείας τῶν Οὐρανῶν πού ἤδη ἔχουν κληρονομήσει.

Ταπεινῶς προτείνουμε πάνδημη μετάνοια. Αὐτή μπορεῖ νά ἐκδηλωθεῖ μέ νηστεία μιᾶς τῶν ἐβδομάδων τοῦ ἐνιαυτοῦ, μέ ἱερές ἀγρυπνίες στοὺς ἱερούς ναοὺς μας καί μέ ἱερές ἀκολουθίες, ὅπως ἱερά ἀκολουθία τοῦ Μικροῦ Παρακλητικοῦ Κανόνος τῆς

Παναγίας ἢ τοῦ ἱκετηρίου Κανόνος εἰς τόν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, στούς οἴκους μας ὡς κατ' οἶκον ἐκκλησίας.

Ἡ μετάνοια ὄλων τῶν συνειδητοποιημένων ἢ μή χριστιανῶν μπορεῖ νά δυναμώσει ὀλόκληρο τό Σῶμα τῆς Ἐκκλησίας καί νά φθάσει, τοῦ Κυρίου συνεργοῦντος, ἡ μετάνοια καί σ' αὐτούς πού πρωτοστάτησαν στή θεσμοθέτηση αὐτοῦ τοῦ ἠθικοῦ ἐγκλήματος.

Καταθέτουμε κατωτέρω ὀλόκληρο τό κείμενο τῆς 141ης νεαρᾶς τοῦ Ἰουστινιανοῦ γιά νά διαπιστώσει ἀμεσότερα ὁ καλοπροαίρετος ἀναγνώστης ὅτι ὁ αὐτοκράτορας ἦταν συνειδητό μέλος τῆς Ἐκκλησίας καί θεωροῦσε ἀπαραίτητη τή συμφωνία τῶν κοσμικῶν νόμων μέ τούς νόμους τῆς Ἐκκλησίας, ἀφοῦ τό κανονικό δίκαιο τῆς ἐκκλησίας φωτίζεται καί ἀλληλοπεριχωρεῖται μέ τήν ἄκτιστη Θεία Χάρη. Τοιοῦτοτρόπως καί οἱ κοσμικοί νόμοι φωτίζονται καί χαριτώνονται καί μαζί ὅλη ἡ κοινωνία.

141

Ἰνδικτον Κωνσταντινουπολίταις Ἰουστινιανοῦ περί ἀσελγαιόντων.

(Προοίμιον)

Τῆς τοῦ Θεοῦ φιλανθρωπίας καί ἀγαθότητος ἀεὶ μέν πάντες δεόμεθα, μάλιστα δέ νῦν, ὅτε διά τό πλῆθος τῶν ἡμαρτημένων ἡμῖν πολυτρόπως αὐτόν παρωργίσασμεν, καί ἠπέιλησε μέν καί ἔδειξεν ὧν ἄξιοι κατά τάς ἡμετέρας ἀμαρτίας ἐσμέν, ἐφιλανθρωπέυσατο δέ καί ἀνεβάλετο τήν ὀργήν ἀναμένων τήν ἡμετέραν μετάνοιαν, ὡς μή βουλόμενος τόν θάνατον ἡμῶν τῶν ἀμαρτωλῶν, ἀλλά τήν ἐπιστροφήν καί τήν ζωήν, οὐ δίκαιον οὖν πάντως ἡμᾶς καταφρονῆσαι τοῦ πλούτου τῆς χρηστότητος καί τῆς ἀνακωχῆς καί τῆς μακροθυμίας τοῦ φιλανθρώπου Θεοῦ, ἵνα μή κατά τήν σκληράν καί ἀμετανόητον ἡμῶν καρδίαν θησαυρίσωμεν ἑαυτοῖς ὀργήν ἐν ἡμέρᾳ ὀργῆς, ἀλλά πάντας μέν τῶν πονηρῶν ἐπιτηδευμάτων καί πράξεων ἀποσχέσθαι, μάλιστα δέ τούς τῆ μισαρᾶ καί Θεῶ μεμισημένη δικαίως ἀνοσία πράξει συνσαπέντας· λέγομεν δὲ τήν τῶν ἀρρένων φθοράν, ἣν ἀθέως τολμῶσιν τινες ἄρρενες ἐν ἄρρεσι τήν ἀσχημοσύνην κατεργαζόμενοι.

Κεφ. 1. *Ἴσμεν γάρ ἐκ τῶν θείων γραφῶν διδασκόμενοι, ποίαν ὁ Θεός κόλασιν δικαίαν ἐπήγαγε τοῖς ἐν Σοδόμοις πρώην οἰκήσασι διά τήν περί τήν μίξιν ταύτην μανίαν, ὥστε μέχρι τοῦ νῦν ἐκείνην τήν γῆν ἀσβέστω πυρί κατακαίεσθαι, τοῦ Θεοῦ διά τούτου παιδαγωγοῦντος ἡμᾶς ὥστε τήν ἀνοσίαν ταύτην ἀποστρέφεισθαι πράξιν, ἴσμεν δέ πάλιν, οἷα περί τῶν τοιούτων ὁ θεῖος ἀπόστολος λέγει, οἷά τε οἱ τῆς πολιτείας διαγορεύουσι νόμοι, ὥστε πάντας ὀφείλειν τῷ τοῦ θεοῦ προσέχοντα φόβω*

ἀποσχέσθαι τῆς τοιαύτης ἀσεβοῦς καί ἀνοσίας πράξεως, ἣν οὐδέ ἐν ἀλόγοις ἀμαρτανομένην ἐστὶ εὐρεῖν· καὶ τοὺς μὲν μηδὲν ἑαυτοῖς συνειδότας τοιοῦτον φυλάττειν ἑαυτούς καὶ πρὸς τὸν ἔπειτα χρόνον, τοὺς δὲ ἤδη συνσαπέντας τούτῳ τῷ πάθει μὴ μόνον παύσασθαι τοῦ λοιποῦ, ἀλλὰ καὶ μετανοῆσαι δικαίως καὶ τῷ Θεῷ προσπεσεῖν, καὶ προσαγγεῖλαι τῷ μακαριωτάτῳ πατριάρχῃ τὴν νοσον καὶ τρόπον θεραπείας λαβεῖν, καὶ κατὰ τὸ γεγραμμένον καρπὸν ἐνεγκεῖν μετανοίας, ἵνα ὁ φιλόανθρωπος Θεὸς κατὰ τὸν πλοῦτον τῶν ιδίων οἰκτιρμῶν ἀξιῶσῃ φιλανθρωπίας καὶ ἡμᾶς, καὶ πάντες εὐχαριστήσωμεν ἐπὶ τῇ τῶν μετανοούντων σωτηρίᾳ· οἷς καὶ νῦν τοὺς ἄρχοντας ἐπεξελεθεῖν ἐκελεύσαμεν τὸν θεὸν θεραπεύοντες τὸν δικαίως ἡμῖν ὀργιζόμενον, καὶ νῦν μὲν πρὸς τὸ τῶν ἀγίων ἡμερῶν σέβας ἰδόντες παρακαλοῦμεν τὸν φιλόανθρωπον θεὸν οὕτω μετανοῆσαι τοὺς τῷ τοιοῦτῳ τῆς ἀσεβοῦς ταύτης πράξεως ἐγκυλισθέντας βορβόρῳ, ὡς μηδέ ἕτερον ἡμῖν ἐπεξελεύσεως δοθῆναι καιρὸν προαγορεύομεν δὲ πᾶσιν ἐφεξῆς τοῖς τοιοῦτό τι συνειδόσιν ἑαυτοῖς ἡμαρτήσθαι, ὡς εἰ μὴ καὶ παύσονται καὶ προσαγγείλαντες ἑαυτούς τῷ μακαριωτάτῳ πατριάρχῃ τῆς οἰκείας ἐπιμελήσονται σωτηρίας ὑπὲρ τῶν τοιούτων ἀσεβῶν πράξεων τὸν θεὸν ἐξιλεούμενοι εἴσω τῆς ἀγίας ἑορτῆς, πικροτέρας ἑαυτοῖς ἐπάξουσι τιμωρίας ὡς οὐδεμιᾶς τοῦ λοιποῦ συγγνώμης ἄξιοι. Οὐδὲν γὰρ ἐνδοθήσεται οὐδέ ἀμεληθήσεται ἢ τοῦ πράγματος ζήτησις καὶ διόρθωσις εἰς τοὺς μὴ προσαγγέλλοντας ἑαυτούς εἴσω τῆς ἀγίας ἑορτῆς ἢ καὶ ἐμμένοντας τῇ αὐτῇ ἀσεβεῖ πράξει, ἵνα μὴ διὰ τῆς περὶ τοῦτο ῥαθυμίας καθ' ἡμῶν τὸν Θεὸν παροργίσωμεν, πρᾶξιν παρορῶντες οὕτως ἀσεβῆ καὶ ἀπηγορευμένην καὶ ἱκανὴν οὔσαν τὸν ἀγαθὸν παροργίσει θεὸν εἰς τὴν ἀπάντων ἀπώλειαν.

(Πηγή: orthros.eu)